
I
SEVEN CARDS, ONE DECK
JESUS OF NAZARETH
I

JESUS – DIE MAG VAN GRATIS GEE

Elke mag in die wêreld vra iets. ’n Stem. ’n Aankoop. ’n Handtekening. ’n Lojaliteit. ’n Belang. Selfs liefde, sodra dit organisasies binnegaan, bied vroeër of later die rekening aan.

Dan bestaan daar ’n afwykende krag wat aan die logika van ruil ontsnap. Gratis gee. Dit is die oudste mag in die wêreld, en terselfdertyd die minste begrepe.

Jesus was nie die begin nie, maar hy was die eerste wat die taal van die woord gebruik en dit in ’n narratief omskep het wat op sy eie kon loop. Hy het geen leërs gebou nie. Hy het geen banke gestig nie. Hy het geen tempels geopen nie. Hy het geen gebiede verower nie. Hy het ’n storie geskep.

En wanneer ’n storie sterk genoeg word om sy verteller te oorleef, word iets gebore wat mag onmiddellik herken: invloed. Dit is toe dat belang gebore is. Nie die belang om hom lief te hê nie. Nie die belang om hom te verstaan nie. Die belang om hom te stuur sonder om teen hom te hoef te veg.

As verteller is dit die visioen wat ek my voorstel. ’n Man in ’n kleed. Lank. Mooi. Lang hare. Skoongeskeer. Hy loop deur ’n lawaaierige skare en, sonder om sy stem te verhef, slaag hy steeds daarin om te praat. Hy praat nie met almal nie. Hy praat met elkeen. Min woorde. Die regte. Woorde wat nie beveel nie. Woorde wat oopmaak. Woorde wat meer geraas maak as stilte.

So word die profeet gebore. Nie wanneer iemand hom uitroep nie. Wanneer mense begin om ander van hom te vertel.

Maar die manne van die tempel het agtergekom dat iets besig was om te verander. Die bywoningsyfers het gedaal. Nuuskierigheid het geskuif. Aandag ook. En wie aandag beheer, beheer mag.

Toe het hulle hom na die paleis ontbied. Amptelik om te verstaan wie hy is. In werklikheid om te verstaan hoe om hom te stuit.

Hy het nie die tuniek van die Fariseërs gedra nie. Hy het nie die tulband gedra nie. Hy het nie die kentekens van gesag gedra nie. En nog minder het hy daardie lang baard gehad wat die dominante formaat van die tydperk aangedui het.

In hulle ondervragings het hulle probeer om hom terug binne die heining te bring. Om hom ’n kategorie toe te ken. Om vir hom ’n etiket te vind. Om hom te verander in ’n mindere weergawe van wat hulle reeds geken het. Maar hy het aanhou wegglip.

En een antwoord bo alles lyk asof dit soos ’n pyl deur die tyd gaan: Waarom kyk jy na die splinter in my oog, en steur jy jou nie aan die balk in jou eie nie?

Die verwysing was na die baard. Want elke mag ondersoek die besonderhede van die ander wanneer dit nie meer sy eie teenstrydighede kan verdedig nie. Met sy stelsel het hy mense ’n nuwe moontlikheid geleer: om buite die formaat te lewe. Nie teen die stelsel nie. Daarbuite. Wat baie gevaarliker is. Want stelsels weet hoe om hulle teen teenstanders te verdedig. Hulle sukkel egter om iemand te verstaan wat bloot ophou om volgens hulle reëls te speel.

Die politiek het toe sy gang gegaan. Dit het nog altyd. Toe dit hom nie op gelyke voet kon verslaan nie, het dit die oudste wapen in die

wêreld gebruik: aftrekking. Om weg te neem. Om te verminder. Om te vereenvoudig. Om die publiek voor ’n keuse te stel wat reeds gemaak is.

Die ooreenkoms op die plein het gekom soos elke goed beplande operasie kom. Vermom as demokrasie. Skoongeskeerde Jesus, of bebaarde Barabbas. Vryheid of formaat. Onvoorspelbaarheid of behoort.

Die spel was maklik. Die formaat het gewen. Soos dit byna altyd doen.

Maar presies op die oomblik van die nederlaag het gratis gee sy ware aard gewys. Want tradisionele mag reageer. Gratis gee verstaan. En hy het geantwoord met ’n sin wat geen organisasie, geen regering en geen algoritme nog ten volle kan verklaar nie: Vergewe hulle, want hulle weet nog nie wat hulle doen nie.

Dit was nie ’n regverdiging nie. Dit was ’n diagnose.

Sy dissipels het die res gedoen. Hulle het ’n boek geskryf. Of miskien iets nog seldsamers. Hulle het ’n narratief geskryf wat millennia kon oorleef. Vertaal in elke taal. Deurkruis deur elke kultuur. Geïnterpreteer deur elke godsdiens. Betwis, liefgehê, verdraai, herskryf, verdedig en aangeval. En tog steeds hier. Geen korporatiewe afdeling het nog ooit daarin geslaag om sy verspreiding te ewenaar nie. Geen advertensie-uitleg sy duur nie. Geen logo sy herkenbaarheid nie. Want produkte reis deur markte. Narratiewe reis deur mense.

Daar is geen godslastering in hierdie visioen nie. Daar is net die absolute reg om te vertel. ’n Reg wat buite hulle markte beweeg, onafhanklik en onbekommerd. En wie nie saamstem nie, is vry om ander boeke te soek, waar hulle kan lees watter formaat hulle ook al beter pas.

Dit is per slot van rekening die kaart van Jesus. Nie die mag van geweld nie. Nie die mag van geld nie. Nie die mag van regering nie. Die mag van gratis gee. Die enigste mag wat aanhou sirkuleer, selfs nadat sy verteller die speeltafel verlaat het.

Ferdinando
Gillette-Man ⚔️